

Finansklagenemnda Skade

(Gebyr for uforsikret kjøretøy)

Avgjørelse FinKN 2026-530

21.5.2026

Trafikkforsikringsforeningen (Gebyr)

Gebyr for uforsikret motorvogn

Opphørt ansvarsforsikring – misforståelse hos foretaket? – villfarelse om forsikringsstatus?

Klager hadde forsikret 13 kjøretøy i samme avtale. Det fremgikk av TFFAuto at forsikringen opphørte 20.6.25, og TFF ila klager gebyr for uforsikret motorvogn fra og med 20.6.25 til og med 10.7.25. Kjøretøyene ble forsikret igjen 11.7.25. Klager mente at kjøretøyene var forsikret i gebyrperioden, og pekte på at det var regnskapsfeil fra forsikringsforetakets side som hadde medført at kjøretøyene stod uforsikret i gebyrperioden. TFF anførte at de forholdt seg til informasjonen som fremgikk av TFFAuto, og opprettholdt gebyrileggelsen. Nemnda kom til at gebyrene var korrekt ilagt og at det ikke var grunnlag for dispensasjon.

GEBYRETS STØRRELSE: Gebyrperiode 20.6.25 – 11.7.25

Saksfremstilling

Ifølge TFFAuto er klager eier av de 13 kjøretøyene som saken gjelder. Det fremgår at kjøretøyene var forsikret frem til og med 19.6.25. Kjøretøyene ble igjen forsikret 11.7.25.

TFF ila klager gebyr for de uforsikrede kjøretøyene 23.6.25 for perioden fra og med 20.6.25 til og med 10.7.25. Gebyrkravene ble sendt til klager per post til selskapets registrerte adresse i Brønnøysundregisteret.

Gebyrileggelsen for alle kjøretøyene ble påklaget i samme klage 3.9.25. Klager påpekte at kjøretøyene var forsikret i gebyrperioden, og at det derfor ikke var grunnlag for gebyr.

TFF sendte saken til forsikringsforetaket for uttalelse. Foretaket har redegjort for at forsikringen gikk til opphør fordi klager sa opp forsikringen:

(...)

Vedlagt ligger dokumenter som er sendt til kunde elektronisk. I tillegg har kunde fått svar fra Gjensidige ang dekking av dagsgebyr tidligere som også ligger vedlagt.

Det er ikke mottatt noe svar fra kunde etter han sendte mail om at han sa opp forsikringer 30.04.2025 før han svarer 15.08.

Vi kan ut i fra dette ikke se at (foretaket) her skal dekke dagsgebyr på bilene.

Av dokumentasjonen sendt fra forsikringsforetaket fremgår det at klager 30.4.25 sa opp alle forsikringer «unntatt lovpålagte forsikringer». Av korrespondansen mellom partene kom det frem at det var uenighet om hvem som hadde ansvaret for at ansvarsforsikring på klagers kjøretøy opphørte. Den 19.8.25 skrev foretaket følgende til klager:

Etter en grundig gjennomgang internt av våre rutiner og denne saken kan vi dokumentere at vi gjentatt ganger har forsøkt å komme i kontakt etter din mail sendt den 30.april. I tillegg så har du mottatt en rekke purringer fra vårt system, som tydelig viser at vi har fulgt opp betalingskravet på en korrekt og systematisk

måte. Vi kan ikke annullere ut bilforsikringer og andre svært viktige dekninger uten at vi får dette bekreftet 100% i fra våre kunder. Konsekvensene kan bli såpass alvorlige at vi valgte å vente på en tilbakemelding i fra deg på vårt mail/sms som uteble.

På bakgrunn av dette vurderer vi at ansvaret for manglende betaling ligger hos kunden, og vi kan dessverre ikke imøtekomme kravet om å dekke hverken dagsbøter i fra TFF eller inkasso kostnader på dette.

Foretaket dokumenterte at det hadde sendt faktura 31.3.25 med betalingsfrist 7.5.25. Den 21.5.25 sendte foretaket purring, der det også opplyste følgende:

Hvis du ikke betaler innen fristen, vil vi avslutte forsikringen 19.06.2025. Vi vil da beregne pris for den perioden du har hatt forsikring og sende inkassovarsel med nytt purregebyr. Gjensidige Forsikring ASA dekker ikke skader som oppstår etter at forsikringen er avsluttet. Forsikringen blir ikke automatisk gjenopprettet hvis du betaler etter fristen. Vil du starte forsikringen igjen, må du ta kontakt med oss.

Foretaket sendte opphørsfaktura 19.6.25, samt opplysning om at forsikringsavtalen var avsluttet.

TFF ga ikke klager medhold, og saken ble overført til sekretariatet for Finansklagenemnda for ny vurdering. Klager har opprettholdt klagen.

Klager har anført at kjøretøyene var forsikret frem til 5.10.25, da forsikringene ble flyttet. Klager mener at gebyrene skyldes feil rapportering og feil fakturering fra foretaket, og at det er dokumentert og delvis korrigert av forsikringsforetaket. For flere av gebyrene gjelder det at kjøretøyet ikke var registrert i aktuell periode, at kjøretøyet var avregistrert eller at kjøretøyet var forsikret, men knyttet til feil kundenummer, som førte til at TFF fikk feilinformasjon. Gebyrene bygger derfor på et uriktig faktisk grunnlag. Klager mener at regnskapsmateriale viser at forsikringen ikke har opphørt, og anfører at forsikringsforetakets faktureringsfeil og pågående etterfølgende korreksjoner gjør gebyrene ugyldige, og viser til at klager aldri har brukt kjøretøy uforsikret. Klager mener at TFF ikke har oppfylt sin plikt til forsvarlig saksbehandling, forholdsmessighet og korrekt etter forvaltningsloven §§ 17 og 24, og at vedtaket derfor er ugyldig.

Trafikkforsikringsforeningen har anført at dokumentasjonen fra forsikringsforetaket viser at kjøretøyene var uforsikret 20.6.25 – 10.7.25. TFF mener at det fremstår som at foretaket har overholdt ordinære purrerutiner ved manglende betaling. Vedørende klagers anførsel om at kjøretøyene var forsikret, viser TFF til at klager må ta det opp direkte med forsikringsselskapet eller klage foretaket inn til Finansklagenemnda Skade. TFF forholder seg til informasjonen som fremgår i TFFAuto, og der fremgår det at gebyr ble ilagt grunnet manglende betaling hos foretaket. TFF mener at det ikke er grunnlag for dispensasjon fra gebyret.

TFF viser videre til at kravene ble sendt til klager 23.6.25, og at det ikke har kommet i retur. Kravene anses derfor som mottatt. Varsel ble ikke sendt elektronisk fordi forsikringsforetaket ikke hadde gitt TFF klagers kontaktinformasjon. Klager ble derfor varslet av TFF i henhold til gjeldende forskrift.

Sekretariatets konklusjon:

Sekretariatet kom til at gebyret fra TFF var korrekt ilagt basert på informasjonen som fremgikk av TFFAuto, og at det ikke var grunnlag for dispensasjon fra gebyret, da klager hadde handlingsalternativer for å unngå gebyr:

Vilkårene for gebyrileggelse

Vi ser først på om vilkårene for gebyrileggelse er oppfylt.

Etter bilansvarslova § 15 første punktum skal alle registreringspliktige kjøretøy være forsikret. Dersom forsikringsplikten ikke overholdes, skal TFF ilegge eieren av kjøretøyet et gebyr, se bilansvarsloven § 17a. Gebyret skal ilegges på bakgrunn av antall døgn kjøretøyet har vært uforsikret, se forskrift om gebyr for uforsikret motorvogn mv. (heretter omtalt som gebyrforskriften) §§ 4 og 5.

(...) AS er registrert som eier av de 13 kjøretøyene denne saken gjelder. Det fremgår av TFFAuto, som er forsikringsbransjens register for opplysninger om forsikringsstatus på kjøretøy som er registrert i Norge, at kjøretøyene var forsikret hos Gjensidige Forsikring til og med 19.6.25, og at kjøretøyene var uforsikret i perioden frem til og med 10.7.25. Det fremgår videre at forsikring ble tegnet igjen fra og med 11.7.25. Kjøretøyene fremstår dermed som uforsikrede i perioden.

Klager anfører at gebyrene bygger på feil informasjon om status på forsikring og registrering, da forsikringsforetaket har gjort feil og rapportert feil, samt at noen av kjøretøyene var avregistrert.

Vi må ved vår vurdering ta utgangspunkt i dokumentasjonen som foreligger i saken. I kopi av e-postkorrespondanse mellom klager og forsikringsforetaket, internkommunikasjon i forsikringsforetaket og kontakt mellom klager og TFF, forstår vi at klager og foretaket er uenige om når – og om – kjøretøyets forsikringer skulle vært avsluttet. Det fremgår også av dokumentasjonen at foretaket ikke påtok seg ansvar for gebyrene klager ble ilagt fra TFF. Dokumentasjonen sannsynliggjør imidlertid ikke at kjøretøyene faktisk var forsikret i gebyrperioden.

Videre ser vi at noen av kjøretøyene i saken (...) ble avregistrert 14.8.25. Avregistreringen fant sted etter gebyrperiodens slutt, og får derfor ikke betydning for vurderingen av gebyrileggelsen.

Klager anfører at TFF ikke har oppfylt sine saksbehandlingsplikter etter forvaltningslovens §§ 17 og 24, og at vedtaket om gebyr må kjennes ugyldig. Det fremgår imidlertid av bilansvarslova § 17 a femte ledd at forvaltningsloven ikke gjelder for avgjørelser om gebyr for uforsikret motorvogn. Slik saken er opplyst, kan sekretariatet uansett ikke se at gebyrileggelsen er feil fra TFF sin side.

Kjøretøyene var registrerte og forsikringspliktige i gebyrperioden. Gebyrileggelsen for perioden fra og med 20.6.25 til og med 10.7.25 fremstår som korrekt ilagt etter forskriften §§ 4 og 5. Slik saken er opplyst har også TFF varslet og ilagt gebyret i tråd med gebyrforskriften §§ 6 og 7.

Vilkårene for dispensasjon (hel eller delvis ettergivelse av gebyret)

Spørsmålet blir så om det er forhold i denne saken som gir grunnlag for dispensasjon fra gebyrplikten.

Når vilkårene for gebyrileggelse er oppfylt, må gebyret som utgangspunkt betales. Etter bilansvarslova § 17 a annet ledd, jf. gebyrforskriften § 9 kan gebyret imidlertid ettergis helt eller delvis dersom unnlatelsen av å tegne ansvarsforsikring må regnes som «unnskyldelig som følge av forhold utenfor den ansvarliges kontroll».

Nemnda uttalte i avgjørelsen FinKN 2020-189 følgende om utgangspunktet for vurderingen:

Det fremgår av forarbeidene til lovbestemmelsen (Prop. 1 LS (2017-2018) Skatter, avgifter og toll 2018 pkt. 15.10 at den forsikringspliktige er ansvarlig for alle forhold innenfor egen "kontrollsfære", uavhengig av om vedkommende er noe å bebreide. Alt som den forsikringspliktige selv har kunnet påvirke anses som kontrollerbart. Departementet uttaler videre at dispensasjonsadgangen skal praktiseres strengt, og at bevisbyrden for at det foreligger forhold utenfor den forsikringspliktiges forhold, påhviler den som påberoper seg en slik omstendighet.

Det fremgår videre av nemndas praksis at det sentrale i vurderingen av dispensasjonsadgangen er om klager hadde handlingsalternativer for å opprettholde forsikringsplikten og unngå gebyrileggelse, se for eksempel FinKN 2023-14.

Spørsmålet er så om klager hadde handlingsalternativer.

Slik denne saken er opplyst, gikk klagers forsikring til opphør på grunn av manglende betaling. Sekretariatet vil vise til at nemnda i avgjørelsen FinKN 2019-373 uttalte at ordnet økonomi med evne og vilje til å betale sine forpliktelser etter hvert som de forfaller, ligger innenfor hver enkeltes «kontrollsfære». Videre uttalte nemnda at ordnet økonomi er et forhold den enkelte er ansvarlig for og som kun i helt ekstraordinære tilfeller vil kunne åpne for dispensasjon fra ilagt gebyr. Som påpekt av nemnda i avgjørelsen FinKN 2021-692 er «dispensasjonsadgangen for betalingsmislighold (...) etter gjeldende rett nærmest utelukket».

Det er ikke opplyst hva som er årsaken til forsikringen ikke ble betalt. Basert på dialogen mellom klager og foretaket, synes det som at det oppstod en uenighet mellom klager og foretaket om hvorvidt ansvarsforsikring for kjøretøy skulle vært avsluttet hos foretaket fra 30.4.25, etter at klager sendte en e-post til foretaket hvor klager ba om at alle forsikringer utenom de lovpålagte ble avsluttet. Likevel fremgår det av TFFAuto at kjøretøyene var forsikret frem til og med 19.6.25, og at årsaken til at forsikringene da ble avsluttet var manglende betaling. Ettersom gebyrperioden var fra og med 20.6.25, får ikke dialogen mellom

partene avgjørende betydning for spørsmålet om dispensasjon. Sekretariatet nevner dialogen likevel, da den viser at det kan ha fremstått som uklart for klager om og når kjøretøyene var forsikret eller uforsikret.

Slik villfarelse om de faktiske forhold er imidlertid ikke et grunnlag som normalt gir dispensasjon, jf. for eksempel FinKN 2023-80. Vi viser i denne sammenheng til at klager ble varslet av forsikringsforetaket om manglende betaling og at forsikringen ville opphøre dersom det utestående beløpet ikke ble betalt innen fristen. Klager hadde dermed en oppfordring til å bringe klarhet i forholdene rundt ansvarsforsikringen, dersom det var uklart. Klager kunne også avregistrert kjøretøyene midlertidig, inntil forholdene rundt ansvarsforsikringen var avklart.

Når klager hadde handlingsalternativer for å unngå brudd på forsikringsplikten, er det ikke grunnlag for dispensasjon fra det ilagte gebyret.

Avslutningsvis vil vi vise til at reglene om dispensasjon skal praktiseres strengt, blant annet for å ivareta likebehandlingshensyn. I forarbeidene ble det også fremhevet at det ikke er av betydning om den ansvarlige kan bebreides eller ikke. Det avgjørende er om årsaken til den uforsikrede perioden skyldes forhold utenfor din kontroll. Vi kan dessverre ikke se at det er tilfellet i denne saken.

Gebyret kan derfor ikke ettergis, jf. bilansvarslova § 17 a annet ledd og forskriften § 9.

Vi bemerker at vi i denne saken kun har mandat til å vurdere om gebyret fra TFF er korrekt ilagt etter gebyrforskriften, og om det er grunnlag for dispensasjon fra gebyret. Eventuell tvist med forsikringsforetaket om at forsikringen opphørte må behandles i egen sak, og kan klages inn til Finansklagenemnda Skade.

Problemstillingen for nemnda

Spørsmålet til nemnda er om gebyret fra TFF er korrekt ilagt, og om det er grunnlag for dispensasjon fra ilagt gebyr.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

1. Vilklårene for illeggelse av gebyr.

Nemnda er i det alt vesentlige enig med sekretariatet i at vilklårene for illeggelse av gebyr er oppfylt og kan også slutte seg til den begrunnelse som sekretariatet har gitt. Foranlediget av ønsket om behandling i nemnd vil nemnda i tillegg bemerke følgende:

Klager har i sine sluttinnlegg fokusert på forsikringsforetakets fakturering av forsikringspremie. Det skal ifølge ham foreligge blant annet dobbeltfakturering og feil periodisering, og hans oppsigelse av forsikringsavtalen skal ikke ha blitt behandlet riktig.

Nemnda vil, som sekretariatet, presisere at nemnda ikke har mandat til å avgjøre forholdet mellom klager og dets forsikringsforetak. Det behandles av Finansklagenemnda Skade i egen sak. Nemnda må likevel kunne se nærmere på de fremlagte opplysninger og vurdere disse prejudisielt i forhold til gebyrileggelsen.

De fremlagte dokumenter viser at partene ble enige om forsikring av et næringsbygg, to uregistrerte kjøretøy og «næringsbil minigruppe», formentlig de 13 registrerte kjøretøyene som vår sak gjelder. Avtaleperioden var fra 16.10.24 til 16.10.25 fordelt på fire terminer. Samlet premie for hele året var ca. kr 227 000.

I purring 6.3.25 fra forsikringsforetaket vises det til en regning som var datert 15.1.25, og som ser ut til å ha omfattet to terminer. Det fremgikk av purringen at en av de to terminene var betalt, og purringen gjaldt derfor den siste av de to terminene. Fristen for betaling ble satt til 20.3.25, og det ble varslet om opphør 4.4.25 dersom terminbeløpet ikke ble betalt innen fristen. Beløpet ble ifølge fremlagt reskontro betalt 28.3.25. Slik nemnda forstår saken, innebar dette at første termin (16.10.24-16.1.25) og andre termin (16.1.25-16.4.25) med dette var betalt.

Ny faktura, formentlig for tredje termin (16.4.25-16.7.25), ble sendt 31.3.25 med frist for betaling 7.5.25. Klager sa opp forsikringsforholdet i e-post 30.4.25, men oppsigelsen gjaldt ikke lovpålagte

forsikringer. Ifølge forsikringsavtaleloven § 3-6 har en slik oppsigelse først virkning etter en måned. Bestemmelsen krever også at det varsles om hvilket foretak forsikringen skal flyttes til og tidspunktet for flyttingen, noe som ikke var opplyst i oppsigelsen.

Konsekvensen av oppsigelsen var, slik nemnda ser det, at forsikringspremien for tredje termin i utgangspunktet ville bli noe lavere enn det som var fakturert 31.3.25. Full premie måtte uansett betales ut mai måned, men deretter redusert for de ikke lovpålagte forsikringene dersom disse ble flyttet. Det er ikke fremlagt opplysninger fra klager om at de ikke lovpålagte forsikringene faktisk ble flyttet til et annet foretak i løpet av tredje termin. Den fremlagte reskontro viser heller ingen betaling av premie i løpet av tredje termin. Den første betaling etter 28.3.25 skjedde 20.8.25.

Trafikkforsikringsforeningen må ta utgangspunkt i det som fremgår av TFFAuto og ilagge gebyr i tråd med det som forsikringsforetakene har lagt inn av opplysninger, men det er likevel den etterfølgende vurdering av de faktiske forholdene som er avgjørende for om illeggelsen var berettiget eller ikke. Nemndas gjennomgang av de fremlagte opplysningene viser at forsikringsforetaket mest sannsynlig var berettiget til å si opp forsikringene etter på forhånd å ha varslet klager om opphøret slik forsikringsavtaleloven krever, og gebyret er derfor etter nemndas syn korrekt ilagt.

2. Dispensasjon.

Nemnda er også på dette punkt enig med sekretariatet og kan i det vesentlige slutte seg til den begrunnelse som sekretariatet har gitt.

Klager har selv skapt en uklarhet ved å unnlate å varsle på foreskreven måte om den delvise flyttingen. Et annet alternativ var selvsagt å betale den mottatte fakturaen eller i alle fall et a konto beløp. Forsikring av kjøretøyene ble ikke sagt opp og premien for denne delen av porteføljen utgjorde ca. 70 % av det samlede premiekravet. Når det foreligger handlingsalternativer, er det ikke adgang til å gi dispensasjon, verken helt eller delvis.

Nemndas konklusjon blir etter dette at klager plikter å betale de ilagte gebyrene.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Trafikkforsikringsforeningen gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Trine Vøien (bransjerepresentant) og Thor Chr. Hansteen (forbrukerrepresentant)